

литарность, прагматический аспект); 3) Киев как носитель культурной информации; 4) Киев как носитель исторической информации; 5) Киев как антропоморфный образ; 6) ойконим как «свое» или «чужое» пространство. Обязательными элементами структуры данного ойконимического концепта являются антропоморфная характеристика и связь с концептом «свой – чужой», а также культурная и историческая информация, заложенная в ойкониме, и его функционирование в поэзии. Эти смыслы легли в основу концепта *Киев*, который был реконструирован нами на основе поэтических текстов о Киеве. Конкретное содержательное наполнение и структурирование ойконимических концептов зависит в значительной мере от места проживания носителей лингвокультуры, в сознании которых изучаемый концепт сформировался. Так, у киевлян в структуру концепта входят природные и внутригородские объекты (*Подол, Днепр, Лысая гора, площадь Софии* и др.): *Бульжный спуск на Бессарабку, / Больничный за оградой сад* (Р. Левин). У жителей отдаленной местности структура ойконима формируется иными элементами и смыслами, в основном – стереотипными представлениями о Киеве (*мать городов русских*).

Анализ содержания и структуры данного концепта подтвердил предположение о том, что ойконимические концепты можно классифицировать на основании значимости населенных пунктов для того или иного поэта, такая дифференциация коррелирует с представлениями об универсальных и индивидуально-личностных концептах в сознании носителей лингвокультуры.

Литература

1. Большой энциклопедический словарь. М., 1998. – 1599 с.
2. Гурская, Ю. А. Белорусские двучленные имена собственные. Портрет имени собственного Радзивиллы / Ю. А. Гурская. – Минск, 2003. – 157 с.
3. Лингвистический энциклопедический словарь – М., 1990. – 683 с.
4. Никонов, В. А. Введение в топонимику / В. А. Никонов. – М. : Наука, 1965. – 180 с.
5. Щерба, Л. В. Опыт общей теории лексикографии / Л. В. Щерба // Л. В. Щерба. Языковая система и речевая деятельность. Л., 1974. – 431 с.

С.Ф. Бут-Гусаім

Брэсцкі дзяржаўны ўніверсітэт імя А.С. Пушкіна
e-mail: svfbg@tut.by

УДК 811.161.3'373.2

УЛАСНЫЯ АСАБОВЫЯ ІМЁНЫ Ў КАНТЭКСТЕ ТВОРАЎ ЗІНАІДЫ ДУДЗЮК

Ключевые слова: лингвокультурология, литературно-художественная ономастика, оним, антропоним, языческий антропоним.

В статье рассматриваются употреблённые в исторической прозе Зинаиды Дудюк антропонимы, которые являются носителями ценной информации о материальной и духовной культуре древних славян. В работе изучена характерная для мифологического сознания креативная функция именования, согласно которой имя играет дезидеративную (пожелательную) роль, определяя сущность и судьбу именуемого. Имена персонажей описаны с точки зрения степени смысловой активности.

S. F. But-Gusaim

Brest State University named after A.S. Pushkin

PROPER PERSONAL NAMES IN THE CONTEXT OF LITERARY WORKS BY ZINAIDA DUDYUK

Key words: cultural linguistics, literary and art onomastics, onim, anthroponym, pagan anthroponym.

The article views the anthroponyms used in the historical prose by Zinaida Dudyuk which are the bearers of valuable information about material and spiritual culture of the ancient Slavs. The work deals with the creative function of naming, wich is characteristic of mythological thinking, according to it the name has a desiderative

(wishing) role, defining the essence and the fate of a person being named. The names of characters are described from the point of view of the degree of the sense value.

Прадметам мастацкага аналізу ў гістарычным прыгодніцкім рамане Зінаіды Дудзюк “Велясіты” стала адна з невядомых старонак даўняй славянскай гісторыі. Письменніца ўзнаўляе падзеі IX-X стагоддзяў н.э. – процістаянне старажытнай славянскай дзяржавы Велясіціі Візантыйскай імперыі. У аповесці-хранографі “Славянскія князі” і зборніку эсэ “Шляхамі адвечнага слова” З. Дудзюк, абапіраючыся на звесткі, пакінутыя старажытнымі гісторыкамі, адшуквае даўнія сляды славянскіх плямёнаў – смялян, магілян, селічаў, рачан, лісічан, сапаў, люцічаў і многіх іншых – у помніках культуры чалавецтва. У зборніку эсэ “Нямеранае багацце” З. Дудзюк тлумачыць паходжанне найстражытнейшых антрапонімаў, вывучае сканцэнтраваную ў імёнах герояў легенд, міфаў, паданняў і казак культурна-гістарычную інфармацыю – захаванае і перададзенае ад продкаў да нашчадкаў нямеранае духоўнае багацце славянскіх народаў. Аўтарка не толькі малое драматычныя падзеі і постаці мінулага. Яна тонка перадае асаблівасці светаадчування і мыслення старажытных славян. Вырашэнню гэтай мастацкай задачы спрыяе ўмелае выкарыстанне вобразна-выяўленчых магчымасцяў уласных імёнаў, найперш – антрапонімаў.

Імёны, што функцыянуюць у творах, складаюць антрапанімічную прастору мастацкага тэксту. Тэрмін *антрапанімічная прастора* азначае “сукупнасць усіх антрапонімаў, якія ўжываюцца ў мове пэўнага этнасу ў пэўны гістарычны перыяд” [11, 131]. Письменніца ў антрапаніміконе сваіх твораў па-мастацку прэзентуе рэальны свет, рэчаіснасць. Таму антрапанімічная прастора мастацкага тэксту з’яўляецца адлюстраваннем пэўнай этнамоўнай антрапанімічнай прасторы, якая аб’ектыўна склалася і існуе ў тую ці іншую гістарычную эпоху. Ствараючы антрапанімічны свет свайго твора, аўтарка выбірае адпаведныя месцу, часу, этнакультурнаму рэгіёну, у якім разгортваюцца падзеі, онімы.

Творы З. Дудзюк цікавыя і адметныя спалучэннем свету рэальных падзей і постацяў айчынай гісторыі са светам падзей і персанажаў, народжаных уяўленнем аўтаркі. Таму ўсе зафіксаваныя ў творах антрапонімы мы можам падзяліць на дзве групы. Па-першае, гэта імёны рэальных гістарычных асобаў, па-другое, гэта прызванні персанажаў, створаных фантазіяй письменніцы.

Значную частку антрапанімікону гістарычных твораў складаюць імёны рэальных гістарычных дзеячаў, валадароў тагачасных дзяржаў свету: славянскіх князёў *Вакаміра, Драгавіта, Мусокія, Пірагаста, Людавіта*, імператара Вялікай Рымскай імперыі *Карла*, булгарскага хана *Крума*, візантыйскіх базілеўсаў *Канстанціна, Льва, Нікіфара*, базілісы *Ірыны*, патрыярха *Мікалая III*, каліфа *Гаруна-аль-Рашыда* і інш.

З. Дудзюк не раз выкарыстоўвае прыём актуалізацыі ўнутранай формы імені рэальнай гістарычнай асобы. Напрыклад, князь Велясіціі мае імя *Вакамір*. Кантэкст рамана “Велясіты” напаяўняе гэтае найменне глыбінным сэнсам. Прызванне валадара велясітаў утрымлівае інфармацыю пра даўнія вандроўкі славянскіх плямёнаў па Еўропе і Азіі. Сын князя наведаў мёртвы горад у далёкай пустыні, дзе яму расказалі пра тое, што “ў такім горадзе была пабудавана вежа, на якой прымацаваны вялізны празрысты крыштал, праз які чараўнікі разглядалі зорнае неба і чыталі боскія тайны лёсаў. Гэты крыштал называўся *вокам свету [міру]*. *Мір* на славянскіх мовах азначае не толькі згodu, адсутнасць вайны, але і свет. Выходзіць, што і продкі славян ведалі пра гэта цудоўнае вока” [2, 17]. Згодна з традыцыяй таго часу асабовыя імёны палітычных дзеячаў ужываліся ў некалькіх фармальных разнавіднасцях. Так, рамеі [візантыйцы] называлі князя *Акамірам*: “магчыма, першыя тры літары ім нагадваюць слова “*аква*” – вада” [2, 24].

Нашы продкі разумелі імя матэрыяльна, як неад’емную частку іменаванага, верылі ў тое, што імя прадвызначае жыццёвы шлях чалавека. Вера ў сувязь імені чалавека і яго лёсу выявілася ў звычайна даваць немаўляці імя боства, якое будзе ахоўваць носьбіта прызвання ад небяспекі. Так, князь *Веляслаў* быў названы ў гонар *Вялеса*: “*Ён носіць імя бога, які спрадвеку апекуецца іхнім родам і гаспадаркаю*” [2, 21]. У цяжкія хвіліны жыцця *Веляслаў* просіць падтрымкі і спрыяння ад пакравіцеля шляхоў і падарожных, магутнага чараўніка *Вялеса*: “*Магутны Вялесе і духі продкаў, звяртаюся да вас з просьбаю. Дапамажыце мне ва ўсіх задумах і здзяйсненнях, дайце мудрасці і сілы*” [2, 53]. Сляды

пакланення нашых продкаў язычніцкім багам можна знайсці і ў сучасным антрапаніміконе. У зборніку эсэ “Нямеранае багацце” З. Дудзюк заўважае, што “на Берасцейшчыне даволі пашыраныя прозвішчы **Велясевіч, Валасевіч, Волас, Валаско, Власюк, Волах, Валашанюк, Валошка, Валошчык, Валашчук, Волх**, што паказвае на магчымую прыналежнасць уласнікаў гэтых прозвішчаў да племя, якое пакланялася **Вялесу**” [5, 22–23]. Письменніца адзначае, што імёны бостваў ляжаць у аснове найменняў магутных правадыроў славянскіх плямёнаў: “Хоць у гістарычных крыніцах гэта імя запісана як **Ардагаст**, хутчэй за ўсё, па-славянску яно гучала як **Радагост**, або **Радагосць**. Слова **Ардагаст** дзеліцца на дзве часткі: **арда** (змененая “**рада**”) і **гаст** (сэнсава адпавядае слову “**госць**”). Прынамсі, **Радагостам** называўся галоўны бог паморскіх славян. У якасці антрапоніма гэтае імя было распаўсюджана ў старажытнабалгарскай, старых чэшскай і польскай мовах” [6, 214]; “**Вышан** – князь славянскага племені абадрытаў. Магчыма, імя магло гучаць як **Вышань**, бо так называўся адзін з галоўных язычніцкіх багоў, у якім уасабляўся дух **Усявышняга**” [6, 246].

“Слова імя ўзыходзіць да індаеўрапейскага *nmen- з *enmen-, якое тлумачаць як утварэнне ад *en “унутры”, “у” + -men (суфікс). Адсюль – найстаражытнейшая семантычная інтэрпрэтацыя імені як таго, што ўкладваецца, накладваецца, ускладаецца” [9, 23]. **Стваральная** прырода называння праяўлялася ў функцыянаванні так званых **імёнаў-пажаданняў**, якімі нібыта накрэсліваўся лёс старажытных валадароў: “**Валук** – князь венедаў. Імя гэтае паходзіць ад слова “**ўладыка**” і азначала ў славян вярхоўнага **кіраўніка, правадыра** ці **князя**. Магло паходзіць імя і ад слова “**вялікі**”, якое, магчыма, уваходзіла ў склад княжацкага тытула” [6, 235]. З. Дудзюк адзначае, што ў славян былі пашыраны **засцерагальныя** імёны, якія, маючы адмоўны сэнс, павінны былі адхіліць беды, хваробы і смерць: “**Нябул** – славянскі князь, імя якога паходзіць ад дзеяслова “**не быў**” і з’яўляецца ахоўным ад злых духаў, дарэчы, на палескім дыялекце гэтыя словы вымаўляюцца як “**не буў**” [6, 241].

Імёны палітычных і рэлігійных дзеячаў, як адзначае В. Шур, выкарыстоўваюцца як **сродак сацыяльнай тыпізацыі**. “Яны дазваляюць надаць падзеям і фактам, што адлюстроўваюцца ў творы, рысы праўдападобнасці, мастацкай пераканальнасці” [12, 25].

У даўніх імёнах, якія данеслі да нас казкі і легенды, фіксуецца ўяўленні нашых продкаў пра будову сусвету. Сусвет уяўляўся старажытным славянам як адзінства неба, зямлі і свету падземнага. З зямлі можна было падняцца да неба і трапіць у царства памерлых. Вось зямлі пранізвала сусвет і звязвала неба, зямлю і апраметную ў адно цэлае. Воссю зямлі было Сусветнае Дрэва Жыцця, гара або камень. Галоўным героем беларускай казкі “**Сіняя Світа Навыварат Сшыта Саламяны Каўпак**” з’яўляецца чараўнік, які можа мяняць свой выгляд як заўгодна. Каб абхітрыць цара, чараўнік ператвараецца ў звяроў, рыбу, іголку і просіць дапамогу ў птушкі Нагай, якая жыве на тым свеце. **Сіняя Світа Навыварат Сшыта** пераходзіць з таго свету ў гэты, мяняючы абліччы. Письменніца тлумачыць сакральны сэнс імені гэтага персанажа: “**Сіняя Світа Навыварат Сшыта** – гэта не што іншае, як неба. Мы бачым вонкавы бок неба, а герой казкі ведае яго з сярэдзіны, з левага боку. **Саламяны Каўпак** – другая частка імя – гэта таксама намёк на нябесны купал ці, можа, нават на сонца... Галоўны персанаж казкі не проста чалавек, гэта хутчэй пасланец неба, каб пазмагацца з зямным царом-чарадзеям, перамагчы яго ды ажаніцца з ягонай дачкою, яднаючы зямлю і неба. Гэтак неба яднаецца з зямлёю праз Вечнае Дрэва Жыцця, каб прадоўжыць існаванне свету” [5, 22–23].

Што да імёнаў персанажаў, створаных фантазіяй письменніцы, то найменні гэтыя адлюстроўваюць мадэлі іменавання, якія існавалі ў старажытных славянскіх дзяржавах. У.А. Ніканаў пісаў: “Уласнае імя існуе толькі ў грамадстве і для грамадства; яно і дыктуе няўмольна выбар іх, якім бы індывідуальным ён ні ўяўляўся” [8, 158]. Імёны ў старажытным грамадстве былі сацыяльна інфарматыўнымі. Так, героі рамана “Велясіты”, якія з’яўляюцца прадстаўнікамі вышэйшых саслоўяў, маюць складаныя імёны: княгіня **Міраслава**, вядун **Святаслаў** і інш. У такіх імёнах адлюстравана найстаражытнейшая традыцыя **імяслаўя**. Празванні ўтрымлівалі пажаданне чалавеку стаць вялікім, магутным, моцным, слаўным валадаром або святаром. Імёны прадстаўнікоў ніжэйшых саслоўяў уяўляюць сабой празванні-мянушкі, якія адлюстроўваюць знешнасць (**Агнян, Злаціца, Лілея**), характар чалавека (**Радуня, Весяліна, Гарызд, Храбр**), абставіны нараджэння (**Обрыч** быў народжаны ад **обра** – прадстаўніка цюркскага

племені – славянскай жанчынай), адносіны да дзіцяці ў сям’і (*Любім*). Апатрапеічнае (ахоўнае) імя *Неўдах* (Нешчаслівы) павінна было адпужаць духі няўдачы ад чалавека.

Героі рамана “Велясіты” князі Драгамір і Веляслаў падарожнічаюць па свеце, наведваючы Візантыю, каралеўства франкаў, мусульманскія краіны. Інфармацыю пра нацыянальную прыналежнасць персанажаў-іншаземцаў – візантыйцаў (*Эцый, Памфіл, Галерый, Стаўрокій, Мікандр*), франкаў (*Амальберт, Рамгуальд, Альда, Радэр*), арабаў (*Забайда, Муса, Зелімхан*) – нясуць іх імёны.

З пункту гледжання літаратурна-мастацкай (паэтычнай) анамастыкі, многія з імёнаў персанажаў, створаных фантазіяй аўтаркі, з’яўляюцца *гаваркімі онімамі*.

Адна з галоўных гераінь твора носіць імя *Радуня (Радасць)*, якое адпавядае знешняй і ўнутранай сутнасці прыгажуні, што падарыла князю Веляславу *радасць* першага кахання, пайшла з ім у палон, ратавала словам і лекамі параненага Драгаміра: “Веляслаў зноў набачыў яе, маладую, светлую, закаханую... Яму так яскрава ўявіліся шэрыя *Радуніны* вочы, доўгая русыява каса, усмешлівыя вусны і ямачкі на шчоках, што, здалося, працягну руку – і яна апынецца ў абдымках, даверлівая і свавольная, пшчотная і недасяжная, як тая першая вечаровая зорка” [3, 22]. Станоўчая экспрэсія ўзмацняецца за кошт ужывання памяншальна-ласкальнай формы імені: “Дзякую табе, *Радунька*. Ты свецішся, нібы сонца. Мне светла, таму што ты побач!” [4, 110].

Пісьменніца фіксуе даўні звычай нашых продкаў набываць новае імя пры пераходзе ў іншы ўзроставы, сацыяльны статус. Аўтарка адзначае, што ў старажытнасці людзі былі ўпэўнены ў *пераўтварэнні* чалавека, які набывае новае прызванне. Імя дачкі хазарскага кагана, прыгажуні *Багдагуль*, адзначае ‘кветка, дадзеная Богам’: “над ім [іменем] ляталі рознакаляровыя матылі і спявалі птушкі. Яно мела бязмежную прастору мары і надзеі, дзе над белаю юртаю ззяла златам сонца і сінела неба, а іхнім адлюстраваннем цвілі на зямлі блакітныя і жоўтыя *кветкі*” [2, 28]. Страціўшы волю, *Багдагуль* губляе і імя, становячыся пасля хрышчэння *Ірынай*. Імя, што ў грэчаскай мове азначае азначае ‘мір’, нібыта накрэсліла лёс прыгажуні, якая стала заложніцай *міру* паміж Візантыяй і цюркскімі плямёнамі: “Я страціла вольную прастору. Мне прывезлі ў каменны палац, дзе ўсё ілжыва блішчыць пазалотам, але гэта толькі залатая клетка, дзе я вымушана дзень і ноч змагацца за сваё спакойнае існаванне ў жыцці” [2, 28]. “*Багдагуль* і яе дзядзьку давялося адмовіцца ад сваіх шматлікіх хазарскіх багоў, прыняць хрысціянства, змяніць імёны. Яна стала называцца *Ірынай* у гонар умацавання міру паміж хазарамі і візантыйцамі” [27, 29].

Дахрысціянскія імёны часта ўтвараліся на базе найменняў раслін і жывёл. Я. Станкевіч адзначае *дэзідэратыўны (пажадальны)* характар такіх імёнаў: “Даючы такія й падобныя імёны, бацькі імёнамі выказвалі свае зычэнні дзецяняці, зычылі, каб сын быў дужы, як мядзведзь, тур, вол; хітры, як ліс; адважны, як арол, сакол; цвярдзі, як дуб; каб дачка была любовая, як зязюля; харошая, як лаптаўка, краска, кветка” [10, 96]. На старонках твораў З. Дудзюк многа паганскіх імёнаў, утвораных на базе найменняў жывых істот. Носьбіты такіх прызванняў нібыта роднасныя тым жывёлам, птушкам і раслінам, назвы якіх сталі асновай гаваркіх імёнаў. У аснове язычніцкага імені княгіні *Дубраўкі* ляжыць апелятыў са значэннем ‘лес са значнай колькасцю *дубоў* і маладога *дубняку*’. *Дуб* у славянскай міфалогіі – сімвал вечнага жыцця. Верхняя частка дуба сімвалізуе свет вечнасці, а карані адпавядаюць зоне захавання продкаў. Каля каранёў знаходзіцца ўваход у Трыдзятая царства – царства смерці. “*Дубравы* старажытнымі славянамі лічыліся свяшчэннымі, былі звязаны з культурам продкаў, уяўляліся месцам, дзе захоўваліся душы дзядоў” [1, 147]. Імя *Дубраўка* адпавядае надзвычайным здольнасцям жанчыны, якая тонка адчувае нябачны свет духаў і можа адкрываць будучыню ў прарочых снах. Страціўшы мужа-князя, *Дубраўка* самаахвярна кідаецца ў пахавальны агонь, каб суправаджаць Вакаміра ў царства памерлых. Асновай імені *Салавей* становіцца найменне птушкі, высока цанёнай за дасканалы спеў. Чалавек з такім іменем атрымлівае ў спадчыну ад продка-татэма якасць цудоўна гаварыць і зачароўваць сваімі прамовамі супляменнікаў: “Захаваліся звесткі пра наўгародскага паганскага валхва, які так прыгожа і ўзнёсла ўмеў гаварыць прапаведзі, што за гэта быў прызваны людзьмі *Салаўём*. Калі ж пачалося прымусовае хрышчэнне наўгародцаў, *Салавей* сабраў сваіх адданых вернікаў і пачаў помсціць князям. Ці не пра яго пасля была складзена быліна, якая называлася “*Салавей-разбойнік*” [7, 5].

Такім чынам, у творах Зінаіды Дудзюк па-мастацку адлюстраваны не толькі іменаслоў дахрысціянскай пары, але і адчуванне старажытным чалавекам свету праз імя – неад’емны

складнік асобы, які праграмуе лёс, звязвае з татэмным продкам, абараняе чалавека ад злых сіл, аб'ядноўвае з сям'ёй, родам, племенем. З пункту гледжання літаратурна-мастацкай анамастыкі, большасць антрапонімаў, ужытых у кантэксце прааналізаваных твораў пісьменніцы, з'яўляюцца **ўскоснагаваркімі паэтонімамі**. Дэфінітыўная сутнасць такіх найменняў раскрываецца ў кантэксце твора, які стварае ўяўленне пра носьбітаў гаваркіх імёнаў.

Літаратура

1. Беларуская міфалогія : энцыклап. слоўнік / С. Санько [і інш.] ; склад. І. Клімковіч. – 2- выд., дап. – Мінск : Беларусь, 2006. – 599 с.
2. Дудзюк, З. І. Велясіты. Ч. 1 / З. І. Дудзюк // Маладосць. – 2005. – № 2. – С. 18–87.
3. Дудзюк, З. І. Велясіты. Ч. 2 / З. І. Дудзюк // Маладосць. – 2005. – № 3. – С. 5–23.
4. Дудзюк, З. І. Велясіты. Ч. 3 / З. І. Дудзюк // Маладосць. – 2005. – № 4. – С. 110–132.
5. Дудзюк, З. І. Нямеранае багацце : эсэ / З. І. Дудзюк. – Брэст : Альтэрнатыва, 2012. – 82 с.
6. Дудзюк, З. І. Славянскія князі : апавесць-хранограф / З. І. Дудзюк // Кола Сварога. – Мінск : Беларусь, 2006. – С. 202–258.
7. Дудзюк, З. І. Шляхамі адвечнага слова / З. І. Дудзюк. – Брэст : Грамадская арганізацыя “Брэсцкі абласны цэнтр падтрымкі грамадзянскіх ініцыятыў “Вежа”, 2001. – 61 с.
8. Никонов, В. А. Личное имя – социальный знак / В. А. Никонов // Сов. этнография. – 1967. – № 5. – С. 157–168.
9. Рогалев, А. Ф. Введение в антропонимику. Именование людей с древнейших времён до конца XVIII века (на белорусском антропонимическом материале) / А. Ф. Рогалев. – Брянск : Группа компаний «Десяточка», 2009. – 147 с.
10. Станкевіч, Я. Хрышчоныя імёны вялікалітоўскія / Я. Станкевіч // Спадчына. – 1992. – № 6. – С. 96–101.
11. Хрышчановіч, Л. «Па імені і жыццё»: антрапанімічная прастора беларускай народнай казкі / Л. Хрышчановіч // Роднае слова. – 1999. – № 5–6. – С. 131–139.
12. Шур, В. Онімы ў творах Якуба Коласа : паказчыкі і актуалізатары дадатковых адценняў значэння / В. Шур // Роднае слова. – 2006. – № 6. – С. 23–26.

Л.М. Вардомацкі

Витебский государственный университет имени П.М. Машерова
e-mail: vard_1@tut.by

УДК 811.161.1'37 (075.8)

ИМЕНА СОБСТВЕННЫЕ В ВИТЕБСКОЙ ЛЕТОПИСИ (1768 г.)

Ключевые слова: летопись, язык, имя, система имен, структура имени, антропоним, конфессия, культурно-историческая особенность.

В статье анализируются особенности функционирования и структура некоторых групп антропонимов, называющих членов витебского магистрата, избранного в 1597 году, их культурно-историческая и конфессиональная соотношенность. Делается попытка выделить некоторые особенности антропонимической системы Витебска XVI века.

L.M. Vardomackiy

Vitebsk state University named after P. M. Masherov

PROPER NAMES IN VITEBSK ANNALS (1786)

Key words: the annals, language, a name, system of names, name structure, the anthroponym, faith, cultural-historical feature.

In article features of functioning and structure of some groups of names and the surnames naming members of Vitebsk city council which were chosen in 1597, their cultural-historical and religious correlation are analyzed. Attempt to allocate some features of system of names and surnames of Vitebsk of XVI century becomes.